

Кунда се хвърли съ радостенъ лай къмъ своята любима господарка. Ала Мария леко и небрежно я погали, следъ това се отправи къмъ покоитѣ на императора.

Анри остави пергамента, който четѣше, отиде на среща ѝ, цѣлуна ржката ѝ, отново взе разгънатия листъ.
— Новини отъ България!

Мария трепна. Топла вълна облѣ лицето ѝ. Следъ това стана съвсемъ бледна.

— Идущиятъ месецъ тръгваме за сръбския походъ... Всичко е готово. Чакатъ само да съберемъ войскитѣ си.

— Друго?

Анри я погледна. Подаде посланието.

— Поздрави. Добри пожелания. Всички сж здрави. Какво друго бихте желала да узнаете?

Тя не отвърна нищо. Хвърли погледъ връзъ свитъка отъ телешка кожа.

Какво ставаше съ Радулъ, дали бѣ вече пуснатъ на свобода? Какво правѣше Добромиръ? Илища... Георги... Проданъ... Или се бѣха примирили, безсилни, отчаяни... Какво ставаше съ Иоанъ-Асѣнь? Какво мислѣха сега да правятъ?

Тя подаде свитъка на императора.

— Нѣкаква вестъ за леля ми — царица Елена?

— Да пишемъ веднага, ако желаете. Въ следното си послание ще запитамъ за нея. Ако има нѣщо друго да ви интересува?

Той я погледна дълбоко въ очитѣ.

Лицето ѝ бѣ ледно бездушнo. Гласътъ прозвуча кратко :

— Не. Благодаря, съръ.

Тя полека се отправи къмъ джгосводнитѣ аркади на еркера. Кунда безшумно я последва, притисна муцуна до колѣното ѝ. Сякашъ усѣтила съ преданото си сърдце спотаената скръбъ на своята господарка.

Кротъкъ вѣтръ леко поклаща листата на сребриститѣ маслинови дървета и стройнитѣ ненарзи. Дълга искряща пѣтека бразди спокойно дишащето море. Едритѣ трендефими излъхвѣтъ знойни ухания, които се разливатъ